

การให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การบำบัดแบบเผชิญความจริงให้ตระหนักในคุณค่าตนเองกับเด็กและ เยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ด

Group Counseling using Reality Therapy for Self-Esteem with Children and Adolescents at Juvenile Training Center, Roi-Et Province

สุदारุก ศรีกูกาสิงห์¹ จตุพร เพ็งชัย² และ ยูปาศรี ไพวรรณ³

Sudaruk Srikukasingh,¹ Jatuporn Pengchai² and Yupasi Praiswan³

บทคัดย่อ

การกระทำผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนเป็นปัญหายั่งยืนในสังคมไทย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายได้พยายามหาทางป้องกันและแก้ไขปัญหาขึ้นมาโดยตลอด การพัฒนาพฤติกรรมของผู้กระทำผิดถือเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ลดจำนวนผู้กระทำผิดได้ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาพฤติกรรมของผู้กระทำผิดโดยใช้วิธีการปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริงให้มีความตระหนักในคุณค่าตนเองเพิ่มขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ดจำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มตัวอย่างที่มีฐานความผิดคล้ายคลึงกัน และสมัครใจที่จะพัฒนาตนเองโดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 3 ชุด ดังนี้คือ 1. แบบสังเกตเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะตนเองเพื่อใช้ประเมินก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบ 3 มิติ ซึ่งประกอบด้วยมิติผู้ปกครอง มิติเจ้าหน้าที่และ มิติเพื่อน 2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง 8 โปรแกรม 3. แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 25 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.79 วิธีดำเนินการ ลำดับแรกผู้วิจัยได้อธิบายให้ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ และเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิธีใช้แบบสังเกตเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะตนเองแล้วใช้แบบฟอร์มดังกล่าวประเมินกลุ่มตัวอย่าง ลำดับถัดมาผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองจำนวน 25 ข้อ แล้วจึงให้กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง 8 โปรแกรม ๆ ละครั้ง ๆ ละ 90 นาทีรวม 8 ครั้ง หลังการปรึกษากลุ่มผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองอีกครั้งพร้อมทั้งให้ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ และเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างใช้แบบสังเกตเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะตนเองประเมินกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งแล้วนำคะแนนจากการที่ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามก่อนและหลังการปรึกษากลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธีทดสอบทางสถิติของ วิลคอกสัน เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานก่อนและหลังการให้คำปรึกษา ผลการวิจัยพบว่า

เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริงได้ตระหนักในคุณค่าตนเองโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลดังกล่าวจึงควรให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องนำโปรแกรมการให้คำปรึกษา กลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริงไปใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพื่อเพิ่มความตระหนักในคุณค่าตนเองซึ่งจะนำไปสู่การลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อไป

คำสำคัญ : การกระทำผิดของเด็ก การให้คำปรึกษากลุ่ม การบำบัดแบบเผชิญความจริง การตระหนักในคุณค่าตนเอง

¹ นักศึกษานิพนธ์โท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² รองศาสตราจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ ค.อ.ต. (วิจัยและพัฒนาหลักสูตร) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รับต้นฉบับ 3 มกราคม 2556 รับลงพิมพ์ 9 กุมภาพันธ์ 2556

ABSTRACT

Juvenile delinquency becomes a serious problem in Thailand. Relevant sectors have been making their great efforts on the prevention and solution of this problem. Improvement of personal behavior is known to be effective in reducing numbers of juvenile delinquents. This thesis is a quasi-experimental research on group counseling using Reality Therapy for self-esteem, so as to improve personal behavior of the juvenile delinquents. Five samples of children and adolescents who had similar penalty and volunteered to have self-improvement were specifically selected from the population in Juvenile Training Center, Roi - Et Province. Tools used in this study included 1) a structural observation form on self-personality before and after the group counseling in three dimensions including parents, officers and friends, 2) a questionnaire on self-esteem including twenty-five questions with 0.79 confidence level, and 3) eight programs for group counseling using Reality Therapy. All of them are author-original.

As the research process, firstly, three dimensions of observers including parents, officers and friends were well trained on how to use the self-personality observation form. Afterwards, they assessed five selected samples of children and adolescents for their self-personality and filled in the forms. Then five samples were arranged to answer twenty-five questions in the questionnaire on their self-esteem as a pre-test. Consequently, eight programs for group counseling based on Reality Therapy were applied to the five samples. Each program employed ninety minutes per once. After that the five samples were managed to answer the self-esteem questionnaire again as a post-test. Similarly, the three observers also assessed the samples and fill in the observation form for the post test. Derived scores before and after the Reality Therapy were compared using The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test to prove pre and post assumptions. Results revealed that the juvenile delinquents who had experienced the group counseling based on Reality Therapy had increased their self-esteem with the significance level of .05. Accordingly, the relevant officers should apply these Reality Therapy programs to the juvenile delinquents in order to increase their self-esteem which would lead to the reduction of their problem behavior.

Keywords : Juvenile Delinquency, Group Counseling, Reality Therapy, Self-esteem

บทนำ

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของชาติ หากเด็กเกิดประพฤติตนเป็นคนดีก็จะเป็นพลเมืองดีของชาติ หากเด็กมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางไม่ดีก็จะมีแนวโน้มนำไปสู่การกระทำความผิดและประกอบอาชญากรรมกลายเป็นผู้ก่อให้เกิดปัญหาสังคมเป็นภัยแก่สังคมและประเทศชาติ ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิดเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทุกสังคม ปัญหาดังกล่าวจึงมีความสำคัญที่ต้องการแก้ไขโดยเร่งด่วนเพราะหากปล่อยไว้ก็จะกลายเป็น “ไม้แก่” ดัดยาก การกระทำผิดก็จะทวี

ความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ตามอายุและประสบการณ์ ในที่สุดก็จะกลายเป็นอาชญากรในอนาคตเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ (ประเทือง ธานีผล, 2548 : 56-57) เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดทางอาญาล้วนเป็นผลมาจากด้านจิตใจและอารมณ์เป็นสำคัญ อันเป็นผลมาจากพันธุกรรมและการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมตั้งแต่วัยเยาว์ กล่าวคือมีสภาวะจิตใจไม่สมดุลกับการเจริญเติบโตทางร่างกายสภาพแวดล้อมและครอบครัว ทำให้เกิดความกดดันบีบคั้นจิตใจเป็นเวลานานจนทำให้มีบุคลิกภาพถดถอย รู้สึกต่ำต้อยมีปมด้อยหรือมีบุคลิกภาพก้าวร้าวชอบความรุนแรง

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อถูกล้างสมองจะกลายเป็นนิสัยสันดานทำให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ง่าย เด็กและเยาวชนที่มีความบกพร่องทางจิตใจและบุคลิกภาพมาก ๆ เมื่อกระทำผิดแล้วถูกจับกุมส่งเข้าสถานพินิจ เมื่อพ้นกำหนดโทษออกมาก็มักจะกระทำผิดซ้ำอีกครั้ง สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ น่าจะมาจากการที่เด็กไม่เห็นคุณค่าของตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมและแนวทางในการดำเนินชีวิต บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถปรับตัวและเผชิญปัญหาได้เปรียบเสมือนพลังทางบวกที่จะสามารถทำให้การดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ รวมทั้งสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ สามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาให้เกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ (สยมพร เก-ไพบูลย์, 2544 : 7-8)

การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นการให้คำปรึกษาที่อาศัยกระบวนการกลุ่มช่วยเหลือผู้กระทำผิดให้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคนเพื่อระบายความรู้สึกที่ขัดแย้งในจิตใจและความรู้สึกเจ็บปวดต่าง ๆ ของตนเอง เป็นวิธีที่สามารถช่วยเหลือให้ผู้กระทำผิดค้นพบแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเองและรู้จักยอมรับตนเองรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและเพื่อตระหนักว่าผู้อื่นก็มีปัญหาเช่นเดียวกับตน จากที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นที่เด็กและเยาวชนในสถานพินิจ ต้องได้รับการปรึกษากลุ่มโดยใช้การบำบัดแบบเผชิญความจริงให้ตระหนักในคุณค่าตนเอง จุดแรกคือการสร้างสัมพันธภาพให้อบอุ่นเกิดความไว้วางใจและฝึกให้เด็กและเยาวชนมีความรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมของตน โดยเด็กและเยาวชนจะเกิดความเข้าใจและยอมรับถึงผลที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการกระทำของตนและมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองตลอดจนมีแนวทางในการดำรงชีวิตถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรมแห่งสังคมไทย อันนำไปสู่การอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดให้มีความ

ตระหนักในคุณค่าตนเองโดยใช้วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง (Reality therapy)

สมมติฐานการวิจัย

เด็กและเยาวชนที่เข้ารับการปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง มีความตระหนักในคุณค่าตนเองเพิ่มขึ้นหลังการได้รับคำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยสุ่มเลือกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ดเป็นกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัย โดยใช้โปรแกรม 8 โปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง (Reality therapy) ทำการทดลองทั้งหมด 8 ครั้ง ตั้งแต่วันที่ 6 ธันวาคม 2555 ถึงวันที่ 10 มกราคม 2556

วิธีดำเนินการวิจัย

ลำดับแรกผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน จากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ดจำนวน 51 คน จากนั้นจึงได้อธิบายให้ผู้ปกครองเจ้าหน้าที่ และเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิธีใช้แบบสังเกตเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะตนเองแล้วใช้แบบฟอร์มดังกล่าวประเมินกลุ่มตัวอย่าง ลำดับถัดมาผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองจำนวน 25 ข้อ แล้วจึงให้กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริง 8 โปรแกรม โปรแกรมละครั้ง ครั้งละ 90 นาที รวม 8 ครั้ง หลังการปรึกษากลุ่มผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองอีกครั้งพร้อมทั้งให้ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ และเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างใช้แบบสังเกตเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะตนเองประเมินกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งแล้วนำคะแนนจากการที่ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามก่อนและหลังการปรึกษากลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธีทดสอบทางสถิติของ วิลคอกสัน เพื่อพิสูจน์สมมติฐานก่อนและหลังการให้คำปรึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ดจำนวน 51 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ด ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพื่อเลือกเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมในการกระทำความผิดคล้ายคลึงกัน ระยะเวลาที่เข้ามาในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนใกล้เคียงกัน และมีความสมัครใจที่จะเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริงจำนวน 5 คน

เครื่องมือการวิจัย

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง 25 ข้อ

1.1 ศึกษาเนื้อหา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยนำแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองของปริมาตร แสงพยับ (2553 : 70-72) สุภารัตน์ รักษาเคน (2550 : 77-78) มณฑิยา สีดำ (2553 : 97-98) 3 ฉบับมาดัดแปลงให้มีข้อคำถามจำนวน 36 ข้อ

1.2 นำแบบสอบถามเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และได้ปรับปรุงการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเข้าใจง่าย ตรวจสอบคำผิด ตรวจสอบเนื้อหาแต่ละข้อให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์และสมมุติฐานของการวิจัย

1.3 นำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบคุณภาพความถูกต้องเหมาะสมและความเที่ยงของเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนใช้วิธีการตรวจสอบรายการโดยการหาค่า IOC

1.4 คัดเลือกข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดได้จำนวน 25 ข้อ จาก 36 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ 0.80 ถึง 1.00 มีลักษณะข้อคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ

1.5 นำแบบสอบถามมาหาคุณภาพเครื่องมือโดย

นำไปทดลองใช้กับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ดที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังจากนั้นจึงนำมาหาคุณภาพเครื่องมือ หาค่าอำนาจจำแนกได้ค่าตั้งแต่ 0.72 - 0.79 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) (บุญชม ศรีสะอาด , 2545 : 96-99) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.79 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามชุดนี้มีค่าสัมประสิทธิ์อยู่ในระดับดี จัดทำแบบประเมินและนำไปใช้จริงในการวิจัยต่อไป

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริง 8 โปรแกรม

2.1 ศึกษาตำราเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงที่สอดคล้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กและเยาวชนทั้งในและต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดวิธีการและขั้นตอนของการสร้างโปรแกรมเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.2 ผู้วิจัยนิยามความหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริงเพื่อนำมาสร้างเนื้อหาและโปรแกรมให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริง

2.3 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริง 8 โปรแกรม

2.4 เสนอโปรแกรมให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริงเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

2.5 นำข้อเสนอแนะที่ได้จากคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ขึ้น

2.6 เสนอผลการแก้ไขต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญแล้วจัดทำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การนำบัดแบบเผชิญความจริงให้สมบูรณ์และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบสังเกตบุคลิกลักษณะเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น
แบบ 3 มิติ ซึ่งประกอบด้วยมิติผู้ปกครอง มิติเจ้าหน้าที่และ
มิติเพื่อน มิติละ 10 ข้อ

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้
ครอบคลุมเนื้อหา และวัตถุประสงค์

3.2 สร้างแบบสังเกตบุคลิกลักษณะเกี่ยวกับ
ตนเองและผู้อื่นที่ต้องการทราบ รวมทั้งเกณฑ์ที่ใช้ในการให้คะแนน
สำหรับเจ้าหน้าที่ 1 ชุด ผู้ปกครอง 1 ชุด และสำหรับเพื่อน 1 ชุด

3.3 นำแบบสังเกตที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการ
ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบ
ความถูกต้อง ตรงตามวัตถุประสงค์

3.4 นำแบบสังเกตมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ
ของคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญได้ แบบ
สังเกตบุคลิกลักษณะเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นสำหรับเจ้าหน้าที่
มีข้อคำถาม 10 ข้อ ผู้ปกครองและเพื่อน จะเป็นแบบสังเกตชุด
เดียวกันมีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ

3.5 หลังจากนั้นจึงพิมพ์ฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้
ตามจุดมุ่งหมายต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน
2 วิธี คือ

วิธีที่ 1 โดยใช้วิธีทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบคะแนน
ความแตกต่างของ วิลคอกสัน (The Wilcoxon Matched
Pairs Signed-Ranks Test) ทดสอบเพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา

วิธีที่ 2 โดยใช้พฤติกรรมพรรณนา (descriptive)
เป็นรายบุคคล

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีดังนี้

การให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริงโดย
ใช้โปรแกรม 8 โปรแกรมให้ตระหนักในคุณค่าตนเองสามารถ
ทำให้กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

แต่พฤติกรรมที่ดีขึ้นมีความแตกต่างกัน บางคนมีความรู้สึกต่อ
ตนเองในทางที่ดีขึ้นมากทุกด้าน บางคนพฤติกรรมดีขึ้นก็จริง
แต่น้อยและมีบางคนพฤติกรรมดีขึ้นเพียงบางด้านและพบว่า
กลุ่มตัวอย่างล้วนมีภูมิหลังมาจากครอบครัวที่แตกแยกดัง
ตารางที่ 1 และ 2

ซึ่งจากตารางที่ 1 และ 2 พบว่า หลังการได้รับคำปรึกษา
กลุ่มโดยใช้การบำบัดแบบเผชิญความจริง กลุ่มตัวอย่างทั้ง
5 คนมีความตระหนักในคุณค่าตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาพบว่าคนที่ 4 (ดี) มีผลต่าง
คะแนนจากการทำแบบทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ใน
อันดับที่ 1 (สูงสุด) ในจำนวน 5 คนที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด
คนที่ 2 (บี) มีผลต่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเห็น
คุณค่าในตนเองอยู่ในอันดับที่ 5 (น้อยสุด) ในจำนวน 5 คนที่
มีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด คนที่ 1 (เอ) มีผลต่างคะแนน
จากการทำแบบทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในอันดับที่
2 คนที่ 5 (เอฟ) มีผลต่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการ
เห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในอันดับที่ 3 และ คนที่ 3 (ซี) มีผล
ต่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่
ในอันดับที่ 4 พฤติกรรมที่ดีขึ้นของกลุ่มตัวอย่างได้แก่มีความ
เข้าใจตนเองและผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มี
คุณค่า มีความสำคัญ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นใน
ตนเอง รับผิดชอบต่อตนเอง มีความสามารถจัดการกับ
ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพ
ความเป็นจริงของชีวิต ทำในสิ่งที่ถูกต้อง พึ่งตนเองได้ และไม่
ถูกชักจูงง่าย ๆ เข้าใจสิ่งแวดล้อมโดยให้ตระหนักถึงพฤติกรรม
ที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองตามสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน
รู้จักประเมินสิ่งถูกสิ่งผิด รับผิดชอบที่จะสนองความต้องการ
ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิ
ของผู้อื่น รู้จักทำงานอาสาช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ในสถานพินิจด้วย
ความเต็มใจและไม่เกี่ยงงาน สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมาย
ได้สำเร็จและไม่มีการหลุดหวัด ร่วมทำกิจกรรมส่วนรวมมากขึ้น

ตารางที่ 1 ระดับความรู้สึการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ด ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มโดยการจำแนกเป็นรายข้อ

ข้อที่	คนที่ 1 เอ		คนที่ 2 บี		คนที่ 3 ซี		คนที่ 4 ดี		คนที่ 5 เอฟ	
	ระดับคะแนน		ระดับคะแนน		ระดับคะแนน		ระดับคะแนน		ระดับคะแนน	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
1	2	5	1	3	2	3	1	3	2	5
2	3	4	2	3	2	3	1	3	2	4
3	2	5	4	4	3	4	2	3	3	4
4	3	5	5	5	4	5	2	3	4	4
5	2	4	4	4	2	4	3	4	3	3
6	3	3	3	4	4	4	1	2	2	4
7	2	4	2	2	4	4	1	4	2	3
8	2	4	2	4	4	3	1	2	2	4
9	2	5	1	3	2	4	1	3	3	4
10	2	5	1	4	2	5	2	4	3	4
11	2	4	2	4	4	4	2	3	2	3
12	2	4	4	3	3	4	1	3	2	4
13	1	4	3	3	3	3	2	2	3	3
14	2	4	4	4	4	3	1	3	2	3
15	2	3	2	2	3	4	1	2	3	2
16	2	4	3	5	2	5	2	3	2	4
17	3	5	3	5	1	5	1	4	3	4
18	2	4	3	3	3	3	2	3	2	3
19	2	4	2	3	3	3	2	4	3	4
20	3	4	4	2	3	4	1	3	4	4
21	2	4	2	4	3	4	2	2	4	3
22	3	5	3	4	4	4	2	3	2	3
23	2	4	3	5	3	4	1	4	2	4
24	3	5	4	4	4	3	2	2	3	3
25	2	4	3	4	3	4	1	3	3	3
รวม	75	106	77	91	75	96	38	81	66	89

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง
ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่สถานพินิจ และ
คุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ดก่อนและ
หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้การบำบัด
แบบเผชิญความจริง

คน ที่	คะแนนการเห็น		ผลต่าง (Y - X)	Z	p
	ก่อน (X)	หลัง (Y)			
1	75	106	31	-2.023 [*]	0.043
2	77	91	14		
3	75	96	21		
4	38	81	43		
5	66	89	23		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีสำรสำคัญนำมาอภิปรายผลดังนี้

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดทางอาญาทั้ง 5 คน มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดีขึ้นแต่พฤติกรรมที่ดีขึ้นมีความแตกต่างกันแล้วแต่ภูมิหลังที่แต่ละคนได้รับการอบรมเลี้ยงดู มาแต่ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คนเหมือนกันคือ ทุกคนมาจากครอบครัวแตกแยก ไม่ได้อยู่กับบิดาหรือมารดา ถูกเลี้ยงดูโดยผู้ปกครองคือปู่ย่าหรือตายายที่สูงอายุ เช่น กลุ่มตัวอย่างที่ถูกจับเพราะข้อหาาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย ประพฤติตนเป็นอันธพาลป่วนเมือง ขับขี่จักรยานยนต์ไปตามสถานที่ต่าง ๆ มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นจัดอยู่ในอันดับที่ 1 คือ พฤติกรรมดีขึ้นทุกด้าน คือ จากเป็นคน ที่หน้ามือคว่ำมือ ไม่พูดจา ไม่ยิ้มแย้ม อารมณ์ร้อน แม้ว่าผู้วิจัยจะมองหน้าเมื่อถึงคิวที่เขาจะแสดงความคิดเห็นในการเข้ากลุ่ม แต่หลังการให้คำปรึกษากลุ่มตัวอย่างจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นมีใบหน้ายิ้มแย้ม อารมณ์เย็นลงมีการรับฟังคนอื่น กล้าแสดงออก ด้วยการเล่นกีฬาทุกชนิด รวมถึงการเล่นดนตรี (กีตาร์) ช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมร่วมกัน เจ้าหน้าที่ที่ดูแลกลุ่มตัวอย่างยังพูดด้วยความแปลกใจในพฤติกรรมที่

เปลี่ยนไปของกลุ่มตัวอย่างว่า “มีอยู่วันหนึ่งกำลังชงนุปรณ์ไปจัดงานวันเกิดอยู่ เขาเดินผ่านมาแล้วเขาก็มาช่วยชงนุปรณ์ โดยที่เราไม่ได้ขอความช่วยเหลือ” การที่พฤติกรรมกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนแปลงจนเห็นได้ชัดเจ้าหน้าที่ที่ดูแลงานจนถึงกับพูดว่า “เขาหน้าตาสดใสร่าเริงขึ้นมากเลย เมื่อก่อนดูหน้าเขาจะอมทุกข์” “เข้ามาวันแรกร้ายกาจมาก ถึงกับชงนุปรณ์หน้าเจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ก็จะชงนุปรณ์ทุกครั้งให้หาเงินมาประกันตัวเพราะอยากออกจากสถานพินิจเร็ว ๆ” “เดี๋ยวนี้คุยเก่งเวลาพูดจะไม่ค่อยฟัง ชอบชวนเพื่อนคุย” พฤติกรรมนี้อาจเป็นเพราะก่อนให้ปรึกษากลุ่มตัวอย่าง เป็นลูกคนเล็ก อาศัยอยู่กับยาย ถูกตามใจมาตั้งแต่เด็กเพราะพ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุได้ 12 ขวบทำให้กลุ่มตัวอย่างเขาแต่ใจตนเอง มีอารมณ์ร้อนประกอบกับยายไม่ได้รับผิดชอบงานอะไร ดิดเพื่อน ไม่มีทักษะในการปฏิเสธ จึงเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และยายที่อยู่ในวัยชราไม่ได้สนใจดูแลปล่อยปละละเลยให้ใช้ชีวิตอย่างอิสระสาเหตุที่เสพยาเสพติดก็เพราะอยากลองอยากรู้ ประกอบกับสภาพชุมชนที่อาศัยอยู่ เป็นชุมชนที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด คือ ยาบ้า เล่นการพนัน และขับรถซิ่ง ทำให้กลุ่มตัวอย่างติดเพื่อนซึ่งมีอายุใกล้เคียงกันและเพื่อนส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือชักชวนกันสูบบุหรี่ทุกวี่วัน เมื่อมีรุ่นพี่ชวนให้ลองเสพยาแล้วตามด้วยการรับจำหน่ายยาเสพติดเอง การแสดงถึงจิตใจอ่อนแอและควบคุมอารมณ์ไม่ได้ซึ่งเกิดจากการเสพยาเสพติดรวมถึงกัญชานั้นจะเห็นได้จากการทำร้ายผู้ที่เขานับถือเป็นที่ที่รักอยู่ข้างบ้านสลับจนต้องห้ามส่งโรงพยาบาล เพราะพี่คนนี้ยืมรถจักรยานยนต์ที่พี่ชายจริงร่วมสายโลหิตซื้อให้ไปแล้วส่งคืนไม่ตรงตามเวลาหรือเมื่อเขายืมโทรศัพท์มือถือไปใช้ทำตกน้ำเสียหาย หลังการให้คำปรึกษากลุ่ม พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นนั้น Wallace (สุคนธ์ โชติชัยสถิต, 2548 : 30 อ้างอิงจาก Wubbolding and Wallace, n.d. : unpagged) ให้คำอธิบายว่าการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้การบำบัดแบบเผชิญความจริงจะทำให้สมาชิกในกลุ่มมีสภาพทางจิตเข้มแข็ง มีเหตุผลมีพฤติกรรมที่รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นอย่างอัตโนมัติ มีความกระจำในความต้องการของชีวิตตนเอง มีเป้าหมายในชีวิต มีความรับผิดชอบสอดคล้องกับ Glasser (สุคนธ์ โชติชัยสถิต, 2548 : 35 อ้างอิงจาก Glasser, n.d. : unpagged) ที่กล่าวว่าผู้ให้การรักษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงจะสอนวิธีที่ควรประพฤติปฏิบัติโดยสนทนากันใน

เรื่องจิตใจและช่วยกันกับสมาชิกในกลุ่มให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น เมื่อกลุ่มตัวอย่างตระหนักว่าตนเองมีคุณค่าเขาจึงเปลี่ยนพฤติกรรมดังที่ Rosenberg (กษกร ภัททวงศ์, 2542 : อ้างอิงจาก Rosenberg, 1979 : unpagged) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจแห่งตนเป็นการประเมินตนเองในทางบวกหรือลบการที่บุคคลหนึ่งมีความภาคภูมิใจแห่งตนอยู่ในระดับสูง (High self-esteem) จะหมายถึงเขามีความเคารพตนเอง ยอมรับตนเองคิดว่าตนเองเป็นคนที่มีคุณค่าตระหนักในข้อผิดพลาดของตนซึ่งคาดหวังว่าจะแก้ไขให้ดีขึ้นได้ ในขณะที่บุคคลที่มีความภาคภูมิใจแห่งตนอยู่ในระดับต่ำ (Low Self-esteem) จะขาดความเคารพในตนเอง คิดว่าตนเองไม่มีคุณค่ารู้สึกไม่พอใจหรือขาดบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ไม่ทัดเทียมกับผู้อื่น จึงทำให้เกิดพฤติกรรมที่มีปัญหาในกลุ่มตัวอย่างที่เข้ามาอยู่ในสถานพินิจ ในข้อหาสามารถเสพยาเสพติดประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมายมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอยู่ในอันดับที่ 5 (คือต่ำสุดในจำนวน 5 คนที่มีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด) หลังการปรึกษากลุ่มตัวอย่างคนนี้มีพฤติกรรมดีขึ้นเพียงบางด้านได้แก่ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองและคนอื่นในทางที่ดี ดังที่ผู้ปกครอง (คือย่าซึ่งมาเยี่ยมที่สถานพินิจ) เมื่อพบผู้วิจัยได้เดินเข้ามาคุยด้วยความดีใจกล่าวถึงกลุ่มตัวอย่างด้วยความพอใจว่า กลุ่มตัวอย่างมีคำพูดในเชิงเข้าใจถึงความลำบากของย่าที่ได้มาเยี่ยมเขาย่าว่า “เขาบอกย่าว่าไม่ต้องมาเยี่ยมบ่อย ๆ ก็ได้ ย่าเดินทางไกลลำบาก ย่าแก่แล้ว เขาอยู่ที่นั่นสบายดี” “ย่าดีใจนะที่เขารู้จักเป็นห่วงย่า” และยังมีปรากฏการณ์ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นซึ่งย่าพูดด้วยสีหน้าที่แสดงความพึงพอใจว่า “หลังปีใหม่ย่ามาเยี่ยม เขายกมือไหว้ ย่าตกใจมากเลยเมื่อก่อนไม่เคยทำ” ย่ารู้สึกว่าเขาเปลี่ยนไปในทางที่ดี เช่น มีความรู้สึกว่าเขามีความสามารถ มีคุณค่า มีความรับผิดชอบ เชื่อมั่นในตนเองและที่สำคัญคือรับรู้ศักยภาพของตนเอง ย่าพูดว่า “เขาบอกว่าถ้าออกไปแล้วจะบวชให้ย่า” แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เป็นจริงของชีวิตพึ่งตนเองได้และไม่ถูกชักจูงง่าย ๆ แต่กลุ่มตัวอย่างก็ยังมีพฤติกรรมก้าวร้าว ซุ่มซ่ามเพื่อนยังคงมีอยู่และเมื่อได้รับคำตำหนิตีเดียมนักยังคงแสดงความไม่พอใจ ในบางครั้งเมื่อเจ้าหน้าที่ที่ควบคุมความประพฤติผลอ เขาก็จะแหกกฎระเบียบที่ทางสถานพินิจกำหนดนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเช่นที่กล่าว

มานี้หน้าจะเป็นเพราะ 1) กลุ่มตัวอย่างได้เสพยาเสพติดเป็นระยะเวลานานทำให้ไม่สนใจคนอื่นหรือสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว ไม่รู้สึกว่าจะต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน คือลดหรือเลิกการเสพยาเพราะเป็นสิ่งที่เขากระทำจนเป็นนิสัยประจำตัว (จากการสัมภาษณ์และการทำกลุ่มผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเสพยาถึงวันละ ๓๐ เม็ด) ซึ่งมีผลทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ 2) ผลร้ายของยาเสพติด (ยาบ้า) เมื่อเสพยาเข้าไปตัวจะซึมเข้าทางกระแสเลือดไปสู่หัวใจและกระจายไปตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ที่สำคัญคือสมองส่วนกลางที่ควบคุมอารมณ์และความรู้สึกทำให้เกิดอาการสองอาการคือ 2.1) โทษที่เกิดขึ้นที่ทันใดเมื่อยาเริ่มออกฤทธิ์จะมีอาการใจสั่น เจ็บแน่นหน้าอก กระวนกระวาย หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง และ 2.2) โทษเรื้อรังเพราะเสพยาเป็นระยะเวลานานสุขภาพทรุดโทรมเนื่องจากประสาทตึงเครียด นอนไม่หลับ มีพฤติกรรมก้าวร้าว สมองเสื่อม มีอาการประสาทหลอน หวาดกลัว มักคิดว่าจะมีคนมาทำร้ายและฆ่าตนเอง จึงมักป้องกันตนเองโดยการขึ้นที่สูงเพื่อไม่ให้มีคนเข้าใกล้หรือไม่ให้ใกล้ชิดคนอื่น ยาเสพติดเมื่อใช้บ่อย ๆ ครั้งจะทำให้สมองส่วนนอกซึ่งเป็นส่วนคิดถูกทำลายการใช้ความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลจะเสียไป ผู้ที่เสพยาจึงมักแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มีอารมณ์ก้าวร้าว หงุดหงิด ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จึงทำให้มีการใช้ยาบ่อยขึ้น สุดท้ายเกิดผลเสียอย่างรุนแรงคือไม่สามารถควบคุมตนเองได้ด้วยสติปัญญาหรือความคิดเสื่อมลง (www.thaigoodview.com ค้นเมื่อ 25 ธ.ค., 2555) 3) ได้แบบอย่างที่ไม่ดีจากญาติใกล้ชิดที่เป็นผู้จำหน่ายและเสพยาเสพติด จัดอยู่ในกลุ่มของผู้ที่อยู่ในครอบครัวแตกแยกเพราะบิดาทำงานที่ต่างจังหวัดและมารดาสูญหายไป ตนเองอาศัยอยู่กับย่าที่สู่วัยไม่มีผู้อบรมสั่งสอน (จากการสืบประวัติ) และ 4) มีความเข้าใจผิดที่เข้าใจว่าการเสพยาเสพติดทำให้เกิดความขยันและพอมลง ด้วยเหตุที่กลุ่มตัวอย่างรูปร่างอ้วนจึงต้องการให้ดูดีขึ้น ยังอยู่ในวัยรุ่นตอนปลายที่อยากมีรูปร่างสะอิดสะเอ้ง น่าดูกว่าที่เป็นอยู่การที่เขามีความคิดพฤติกรรมเลียนแบบคนที่ตนชอบและยึดเป็นแบบ (Idol) ของตนตามกระแสนิยมคือดารา ส่วนใหญ่ดารา มักจะพอมทำให้รูปร่างดูดีขึ้นสะอิดสะเอ้ง น่าดูกว่าที่เป็นอยู่

กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอยู่ในอันดับที่ 2 คือ มีพฤติกรรมดีขึ้น แต่น้อยเกือบทุกด้านทั้งนี้อาจเป็นเพราะได้รับการศึกษาสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทุกคนที่เข้ามาอยู่ที่สถานพินิจทำให้เขามีความเข้าใจและตั้งใจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังที่ Glasser (สุคนธ์ โชติชัยสถิต.

2548 : 35 อ้างอิงจาก Glasser. n.d. : unpagged) กล่าวว่าผู้ให้การศึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงจะสอนวิธีที่ควรประพฤติ ปฏิบัติโดยสนทนากันในเรื่องจิตและช่วยกันกับสมาชิกในกลุ่มให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น ดังที่เพื่อนได้ชมกับผู้วิจัยว่า “เขานิสัยดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น ตอนเข้ามาใหม่ ๆ ผมคิดถึงบ้าน เขาชวนผมไปเตะฟุตบอล เขาบอกว่าจะได้ไม่ฟุ้งซ่าน” ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ดังที่ วัชร ทรัพย์มี (2550 : 103) กล่าวว่าการศึกษาจะให้สมาชิกในกลุ่มจะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มรู้จักตนเองรู้จักผู้อื่นเพิ่มขึ้น สมาชิกมีสัมพันธภาพอันดีกับผู้อื่น ตระหนักว่าผู้อื่นก็เผชิญปัญหาเหมือนกันกับตนจึงแบ่งปันให้ผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับที่ ดวงมณี จงรักษ์ (2550 : 2-3) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกลุ่มว่า กลุ่มสร้างความรู้สึกร่วมกันสมาชิกเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน สมาชิกมีโอกาสเรียนรู้จากการสังเกตผู้อื่นและคมเพชร ฉัตรศุภกุล (นฤมล เอื้อพงศ์ธร, 2546 : 10 อ้างอิงจาก คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2521 : 97) กล่าวว่าการยอมรับของสมาชิกในกลุ่มเป็นผลให้แต่ละบุคคลเกิดการเคารพตนเองและมีการเปลี่ยนแปลง ดังจะเห็นได้จากหลังการให้คำปรึกษา กลุ่มตัวอย่างมีความกระตือรือร้น ที่จะช่วยเหลืองานโดยเสนอตัวอาสาช่วยงานจากผู้ดูแลหรืออาสาทำงานแทนคนอื่น เพื่อนบางคนเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “มีอยู่วันหนึ่งแอมซึกผ้าแต่ผมไม่สบายเลยไม่อยากออกไปทำงานที่พ่อบ้านให้ทำเขาก็ไปทำแทนผม” กลุ่มตัวอย่างเริ่มมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออกแสดงความคิดเห็นนำเพื่อนทุกครั้ง มีมนุษยสัมพันธ์ดีขึ้น เข้ากับเพื่อนได้ทุกคน ในวันหยุดที่ไม่มีกิจกรรม ก็รู้จักชวนเพื่อนเล่นกีฬา แนะนำให้เพื่อนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เต็มใจทำรายงานส่งโรงเรียนเมื่อผู้ดูแลไปรับงานจากครูที่โรงเรียนมาให้เขาจะนั่งทำรายงาน อ่านหนังสือและให้ความช่วยเหลือเพื่อน ที่เห็นเด่นชัดก็คือ มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติตนตรงเวลา ไม่ทำผิดกฎของสถานพินิจและไม่แสดงอาการไม่พอใจเมื่อถูกตำหนิจนได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่และเพื่อน ๆ ให้เป็นผู้นำกิจกรรมในสถานพินิจ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มบำบัดแบบเผชิญความจริงทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกิดความตระหนักในคุณค่าตนเองสูงขึ้นสามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาและลดการกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนได้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. หลังจากจบกระบวนการทดลองแล้วผู้วิจัยควรมีการติดตามผลต่อไปอีก อย่างน้อยเป็นระยะเวลา 3-6 เดือนเพื่อติดตามว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านตระหนักในคุณค่าตนเองสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องหรือไม่

2. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนควรมีการจัดกิจกรรมกระตุ้นให้เยาวชน ได้มีส่วนร่วมและมอบหน้าที่รับผิดชอบให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดปฏิบัติอย่างชัดเจนตลอดระยะเวลาที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในสถานพินิจเพื่อเป็นการเสริมสร้างความตระหนักในคุณค่าตนเอง

3. ขณะที่มีการให้คำปรึกษากลุ่มไม่ควรให้เจ้าหน้าที่ของสถานพินิจเข้าร่วมหรือสังเกตการณ์การให้คำปรึกษากลุ่มด้วยความเฝ้านัก (ผู้วิจัย) และสมาชิกกลุ่มเท่านั้น สมาชิกกลุ่มจะมีความกล้าเปิดเผยตนเองมากขึ้นเพราะ ไม่ต้องอยู่ในสายตาเจ้าหน้าที่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ศุภพร เพ็ญชัย ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุพาศรี ไพวรรณ กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทระจิตร ประธานกรรมการสอบ และรองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ไชยพันธุ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบที่กรุณาให้ความรู้ข้อเสนอแนะและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อยด้วยความเอาใจใส่เสมอมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงยิ่ง และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ ตลอดจนน้อง ๆ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดร้อยเอ็ด ทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์/อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลและให้ความร่วมมือในการทำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม ด้วยดีตลอดการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

- กชกร ภัททวงศ์. (2542) **ลักษณะบุคลิกภาพที่สัมพันธ์กับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง : ศึกษาเฉพาะกลุ่มอาชีพวิศวกรและกลุ่มอาชีพนักบัญชี**. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงมณี จงรักษ์. (2550). **เอกสารประกอบคำบรรยายการปรึกษาแบบกลุ่ม**. สงขลา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว.
- วัชร ทรัพย์มี. (2550). **กระบวนการปรึกษา ขั้นตอน สัมพันธภาพทักษะ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีมงานชาวมัชฌม. (2545). **รักษ์สมอง** สืบค้นเมื่อ 25 ธ.ค.2555 จาก <http://www.thaigoodview.com>
- นฤมล เอื้อพงศ์ธร. (2546). **การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมสุขภาพของสตรีวัยทอง บ้านโพนสมอ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองจังหวัดชัยภูมิ**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ศศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประเทือง ธนนิผล. (2548). **อาชีววิทยาและทัศนวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : รามคำแหง.
- ปริมาพร แสงพยัค. (2553). **ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเมธิญความจริงที่มีต่อภาวะหนี้ครัวและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต**. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มนเทียร สิดา. (2553). **ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเมธิญความจริงต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1**. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สยมพร เค-ไพบูลย์. (2544). **ทำอะไรเด็กจึงจะภูมิใจในตนเองและมีความสุข**. กรุงเทพฯ : ไทยเจริญการพิมพ์.
- สุคนธ์ โชติชัยสถิต. (2548). **ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเมธิญความจริงต่อการควบคุมตนเองของวัยรุ่นที่เสี่ยงต่อการติดเกมคอมพิวเตอร์**. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุดารัตน์ รักษาเคน. (2550). **ผลของการให้คำปรึกษากลุ่ม ตามทฤษฎีเมธิญความจริง ที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดอุทัยธานี**. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.